

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P.O.
przeciwko Ł. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa
tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego Ł. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 września 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uzasadniając występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego autor skargi kasacyjnej wskazał na potrzebę wyjaśnienia „charakteru prawnego opinii biegłego sądowego - rzeczoznawcy majątkowego o spadku wartości nieruchomości wydawanej w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, sporządzonej na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.)” oraz oceny istnienia związku przyczynowego pomiędzy wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a spadkiem wartości nieruchomości w sytuacji, w której przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania immisje (hałas) były większe niż po jego wejściu w życie. Pełnomocnik pozwanego wskazał ponadto na „konieczność ustalenia, czy w sytuacji gdy opinię w przedmiocie zakresu nakładów akustycznych sporządził biegły rzeczoznawca majątkowy, nieposiadający wykształcenia, ani wiadomości specjalnych z dziedziny akustyki, to czy taki dowód może stanowić podstawę do rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odszkodowania związanego z koniecznością rewitalizacji akustycznej nieruchomości” oraz „prawidłowego zastosowania § 322 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r., w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1422 tj. ze zm.).

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy

i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Pytania przedstawione w skardze kasacyjnej nie stanowią zagadnienia nowego, dotychczas nierozpatrywanego w judykaturze. Dwie pierwsze kwestie zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym także w sprawach objętych skargami kasacyjnymi pozwanego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2017 r., nie publ.). W zakresie charakteru prawnego opinii biegłego sądowego - rzeczoznawcy majątkowego nie wywołuje wątpliwości, że sporządzenie przez biegłego w postępowaniu sądowym opinii dotyczącej wartości nieruchomości lub wartości nieruchomości po uwzględnieniu ograniczeń wynikających z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania jest operatem szacunkowym w rozumieniu art. 156 i 157 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.) i co do zasady może podlegać sprawdzeniu przez organizację zawodową rzeczoznawców. W pierwszej jednak kolejności opinia ta stanowi dowód w sprawie, a więc podlega ocenie sądu, do którego należy decyzja, czy zachodzą przesłanki do złożenia wniosku o ocenę jej prawidłowości.

W zakresie pytania dotyczącego związku przyczynowego Sąd Najwyższy przyjął, że z samej treści art. 129 ust. 2 ustawy - Prawo Ochrony Środowiska wynika, że odszkodowanie łączy się z ograniczeniem korzystania z nieruchomości, a nie utratą możliwości dochodzenia roszczenia o zaprzestanie negatywnego oddziaływania na nieruchomość. Ograniczeniem tym jest już samo ustanowienie obszaru organicznego użytkowania. Na skutek jego ustanowienia dochodzi bowiem do zawężenia granic prawa własności.

Kolejne dwie kwestie przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełniają natomiast wymagań stawianych istotnym zagadnieniom prawnym. W orzecznictwie

Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Zarówno kwestia wiadomości specjalnych z zakresu akustyki oraz wykładni przepisu rozporządzenia nie stanowiły pytania o rozstrzygnięcie, a w zakresie ich uzasadnienia pełnomocnik pozwanego nie wykazał, że ich ocena może prowadzić do rozbieżnych ocen. Wbrew stanowisku autora skargi nie można uznać, iż w sprawie występują zagadnienia prawne, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).